

[Steen Folke]

over, at udviklingen umuliggjorde en åben vestlig støtte, så længe det ikke var en eller anden form for sort repræsentation i styret. Derfor har hans taktik været at få konflikten til at se ud som et internt afrikansk opgør, det man kunne kalde en vietnamisering. Fupvalget af sorte parlamentarikere var den ene del af denne taktik. Den anden del er, at de sorte skal have en voksende rolle i krigsførelsen. De sorte er allerede i flertal i den rhodesiske hær, rekrutteret på baggrund af den desperate situation med arbejdsløshed og fødevarerangel, et resultat af en bevidst politik fra styrets side for at svække befolkningen og sulte befrielsesbevægelserne ud af landet.

Og ifølge en rhodesisk militær talsmand havde biskop Muzorewa og pastor Sithole allerede i januar i år omkring 8.000 mand under våben. Disse private hære, hvoraf en del for øvrigt er blevet uddannet i Amins Uganda, har overtaget den faktiske kontrol i en del provinser og farer frem med samme hensynsløshed som den officielle rhodesiske hær.

Det nye og alligevel gamle styre synes også at være klar over, at ikke engang vietnamiseringen vil være tilstrækkelig til at vinde krigen, derfor angler det så kraftigt efter international støtte.

Første skridt vil være ophævelse af sanktioner. Næste skridt vil være, at Vesten herigennem bliver så stærkt involveret økonomisk og politisk, at visse kræfter også vil føle sig foranlediget til at yde militær støtte. Det er det, der er perspektivet.

Enhver støtte til det nye styre vil kun medvirke til at forlænge lidelserne. Selv om VS ikke gør sig mange illusioner om det officielle Vestens filantropiske interesser i forhold til Zimbabwe, håber vi dog, at dette styres fremfærd har været så brutal og så kendt, at man ikke vover at tage åbent parti for det. Hermed være ikke sagt, at Vesten har holdt sig uden for krigen hidtil; ud over de mange politiske manøvrer for at lægge bånd på befrielsesbevægelserne har der været de næsten utallige sanktionsbrud. Rhodesiske varer er fortsat blevet importeret, olien er flydt næsten uhindret til landet, og det har ikke manglet på lejesoldater og våben. Lad os f.eks. for eksemplets skyld se lidt på våbne-

Fra Sydafrika er kommet de franske Mirage-jagere og Alluette-helikoptere, som begge bygges på licens i Sydafrika.

Den israelske »uzi«-maskinpistol fremstilles på licens i Bulawayo i Zimbabwe. 11 italiensk byggede Bell-helikoptere blev sidst set i Israel, inden de på tilsyneladende uforklarlig vis dukkede op i det rhodesiske flyvevåben, jfr. Christian Science Monitor fra 1. januar i år.

På trods af dette magtopbud, hvorfor er det i øvrigt ikke lykkedes at nedkæmpe befrielsesbevægelserne? På trods af dette magtopbud, hvorfor har styret tværtimod måttet opgive det ene område efter det andet? En del af forklaringen ligger selvfølgelig i, at styrets politik i sig selv giver al mulig grund til at yde modstand, men en anden del af forklaringen kan måske bedst findes ved at se på situationen i de befriede områder. For så vidt angår de områder, som er under ZANUs kontrol, foreligger der nu en del oplysninger, bl.a. fra den zimbabweanske journalist Justin Nyoka, som i 3 måneder rejste rundt med ZANUs frihedskæmpere.

Ifølge Nyokas skøn er ca. 60 pct. af Zimbabwe enten helt befriet eller halvbefriet. Ved det sidste forstås områder, hvor ZANU opererer åbent og kun lejlighedsvis udsættes for angreb. I de befriede områder er ZANU begyndt at opbygge en ny og alternativ administration til erstatning af Salisburystyrets sammenbrudte administration. Grundpillen udgøres af lokale folkekomiteer valgt for et år ad gangen.

Komiteerne søger bl.a. at etablere en undervisning til erstatning for den, der er brudt sammen. Til forskel fra tidligere er undervisningen naturligvis gratis, og den omfatter ikke kun børn, men også voksne analfabeter. I undervisningen lægges der selvsagt også vægt på at gøre op med den kulturelle undertrykkelse, som den sorte befolkning har været udsat for i årtier.

Sundhedsvæsenet er under opbygning med de faciliteter i området, som ikke er ødelagt, med mandskab, uddannet på rhodesiske hospitaler og frivillige, som har gennemgået en vis elementær uddannelse. Noget af medicinen og udstyret er skaffet af hvide missionærer og farmere i området.

Genopbygningen foregår under store vanskeligheder, fordi der er voldsom mangel på mange fornødenheder, ikke mindst fordi ar-